

V sobotu, přibližně v polovině srpna, brzy ráno se malé modré motorové vozidlo zvolna přibližuje k parkovišti za nádražím. Do cíle zbývá ještě pár set metrů, motor spokojeně přede a žena za volantem se usmívá. Všechno stihla tak, jak si to naplánovala, za chvíli se setká s kamarády a společně vyrazí za dobrodružstvím. Ještě není zcela jasné, kdo všechno dorazí, ale během pár desítek minut to již jasné bude.

„Zahněte vlevo a potom dojeli jste do cíle“ řekla navigace svojí svéráznou češtinou a řidička se začíná usmívat ještě více, než před chvílí. Na konci řady aut je několik volných míst, vede svůj stroj právě tam a na úplně posledním stání vpravo parkuje. Nechává motor ještě chvíli běžet, aby se ochladil po pěti hodinách jízdy, potom jej zastavuje, vyndává z kufru krosnu, obléká si mikinu, hází krosnu na záda, zamyká auto, loučí se s ní (auto je u ní totiž ženského rodu) a vyrazí směrem k podchodu na nádraží. Tam se snaží zeptat někoho z domorodců na cestu na autobusové nádraží, ale ukazuje se, že to není až tak banální úkol, jak se původně domnívala, protože nádraží je sice docela plné lidí, ale většinou se nejedná o domorodce místní, ale cestující z jiných částí divoké Moravy do ještě jiných částí divočiny. Nakonec ale jednu znalou paní najde a vydává se podle její rady směrem, kterým tuší autobusové nádraží.

Osud tomu chtěl že zabloudila, protože orientace není její nejsilnější stránka. Sama s oblibou říká, že je schopná zabloudit i ve Lhotě s pěti domy. Zkouší zavolat kamarádce, ale zjišťuje, že telefon nemá signál. Což ji ve dvacátém prvním století uprostřed krajského města poněkud překvapilo a protože se pomalu blížil čas setkání, tak i vyděsilo. Rychle se tedy vrací k nádraží a tam signál již je. Kamarádce se dovolala a ta ji po telefonu navedla tak dobře, že se za pár minut setkaly a tato etapa výpravy tedy dopadla dobře. Na autobusové nádraží dorazily včas a ještě musely čekat. Během pár minut dorazil ještě Valdemar s Daliborem a Ridarellou, takže byli kompletní. Pak přijel autobus, koupili si jízdenky a společně vyrazili směrem na sever.

Cesta ubíhala hezky, byla sice dlouhá a protože byl autobus docela plný tak i velkou část cesty stáli, ale to tak bývá, když se cestuje z města do divočiny. Po hodině a půl autobus dorazil do Karlovy Studánky kde vystoupili. Po vystoupení Valdemar zjistil, že mu z kapsy vypadla harmonika, ale všiml si toho tak včas, že stačil doběhnout autobus, ten zastavit a s výmluvou, že mu vypadla peněženka **harmoniku pod sedačkou našel a vzal si ji**. K družině se vrátil za všeobecného veselí. Mezi tím přijel další autobus a společně vyrazili k prvnímu dnešnímu **společnému** cíli a totiž na Ovčárnu.

Autobus na Ovčárně končí, takže všichni cestující vystoupili a rozprchli se všude možně. Členové výpravy ještě využili pohostinnosti chaty a ulevili svým útrobám. Počasí **poutníkům** docela přálo, svítilo slunce, ale nebylo úděsné parno jako v předchozích dnech. Když vykonaly poslední přípravy na cestu, **tak vyrazili**. První etapa vedla pěkně do kopečka, je to takové zahřívací výšlap před další **cestou**. **Přes svojí náročnost je cesta** docela pohodlná, protože jsou na ní i schody, stupně, chyty a tak podobně, prostě všechno, co je potřeba pro cestu vzhůru. A také spousta odpočívek, které se hodně hodí. Další kroky vedli směrem na Vysokou holi, kde si výprava chvíli odpočinula. Pak okolo Kamzičnicku až na Jelení studánku.

Cestou se toho semlelo mnoho, různá témata, různé řeči, ale občas bylo slyšet jen oddechování a vrzání bot. Jen tak prostě jdou spolu a jsou spolu rádi. Žena která řídila modré auto jde většinou na konci, nejde jí to tak rychle jak by si přála, ale snaží se to nedávat najevo a držet tempo s ostatními, ačkoli to občas prostě nezvládá. „Nejsem přeci z cukru“ říká si často sama pro sebe, pak zatne ruce do popruhů krosny a šlape dál vpřed.

Z Jelení studánky je krásný výhled, obloha byla krásně čistá, voda ve studánce nádherně chladná a velmi chutná. Po odpočinku a svačině, a cákání po sobě, se vydali zpět směrem k Malému kotli a následně odbočili k Františkově myslivně. Potom po vrstevnici na Vyhlídku a pak směrem na Branku, kde opět odpočívali. Následně vyrazili k Rozsoše a od té se odvážnou zkratkou dostali na švagrovskou ekostezku po které je to již jen kousek k cíli dnešního putování a tím je Zdenina chata, byť oficiálně je to chata Pěničková. Cesta už vedle jen z kopce, což ovšem není úplná výhra, protože člověk s krosnou na zádech musí o to více brzdit. Vidina odpočinu na chatě je však poháněla kupředu a všichni se moc těšili. **A přemýšleli nad tím, kdo kde bude spát, co všechno budou dělat, jak to asi bude uvnitř vůbec vypadat a spoustou dalšího.**

Všichni se tam moc těšili, protože chata byla nově opravená a zařízená. Znali ji z dřívějších dob, ale to byla v dosti zuboženém stavu. Nyní téměř zářila novotou. Po příchodu se ale ukázalo, že je obsazená, takže bylo nutno se nějak dohodnout s dočasnou její posádkou. A protože to byli lidé družní, tak k dohodě došlo velmi záhy. Když se daří, tak se daří.

Všichni odložili krosny a šli se poněkud očistit k prameni a tak poněkud vylepšit své unavené obličej. Pak došlo k představování a seznamování se s posádkou chaty.

Řidička se představila jako Arwen, kamarádka, které ráno **telefonovala**, jako Marta, Valdemar se také představil a pak ještě Ridarella a Dalibor. Jak řekl své jméno, tak jeden z posádky chaty pravil „Dalibor? Takže Dájo?“ Načež se výprava hurónsky rozchechtala, přičemž Arwen si vedla asi nejzdatněji, ale snažila se se co nejrychleji opanovat a zachovat si vážnou tvář. Důvodem tohoto smíchu bylo to, že ji Dalibor před pár dny požádal, aby mu neříkala Dájo, neboť se to již nehodí. Dostalo se mu slibu, že mu tak říkat nebude. **Lépe řečeno, že se bude snažit mu tak neříkat.** Sluší se dodat, že Ridarella se jmenuje Magdaléna a je mamkou od Dalibora.

Posádku chaty tvořil Karel, Pepa, Jaromír, Jana, Veronika, Marcela a jejich malé děti, některé ještě v kočárku.

Během příprav na večer si Jaromír dodal odvahy a zeptal se přímo: „Vznešená **paní**, mohu tě vyrušit? Ty jsi skautka nebo se vážně jmenuješ Arwen?“

„Pochopitelně je to přezdívka, moje občanské jméno je zcela jiné. Nicméně po většinu času a pro většinu lidí jsem Arwen. **Skautka nejsem, jako malá jsem chodila do Pionýra. A i kdyby tenkrát u nás Junák byl, tak nevím, jestli bych tam, jakožto zhýčkané městské dítě z údolí, chodila. Drsnou horalkou jsem se stala až v dospělosti.**“

„**Drsná horalka? Arwen přeci žila v Roklince**“

„**To ano, ale v tomto světě žije téměř na horách, Lhota je ve výšce 550 metrů nad mořem.**“

„**Takže jsi fanda do Pána Prstenů?**“

„Kupodivu ani moc ne, pochopitelně jsem filmy viděla, ale třeba knihy jsem nečetla. Ta přezdívka ale podle těchto knih skutečně je. Byla jsem před časem na karnevalu, jehož tématem byl právě Pán Prstenů, a já jsem šla za Arwen. Ples je dávnou minulostí ale Arwen mi už zůstala. Po těch letech to vlastně už ani není přezdívka, je to spíše druhé jméno. Jsem na něj zvyklá. Mimochodem, v republice existuje několik žen, které se Arwen jmenují i pro úřady.“

„**Skutečně? Nebo mě taháš za nohu?**“

„**Skutečně, dá se to dohledat i na internetu z oficiálních zdrojů. Osobně ale žádnou neznám.**“

„Věřím ti, dneska je možné ledasco. A kde máš Aragorna?“

„Asi se ještě nenarodil.“ řekla a jas v jejích očích poněkud pohasl.

Jaromír to zpozoroval, nechtěl ji trápit a tak se ptal dál „A jak se tedy jmenuješ doopravdy?“

Arwen několik okamžiků váhala, ale když viděla tu velikou zvědavost v jeho očích, tak mu řekla své občanské jméno.

„To je přeci také krásné jméno, za něj se nemusíš stydět. Moje dcera se tak jmenuje.“

„Je to hezké jméno, já se za něj přeci nestydím. Používám jej v práci a tak. Ale tedy nejsem v práci, našťestí.“

„A ty uši trochu do špičky děláš jak? Vypadají dokonale přirozeně.“

„Nijak, jsou přirozené. Já se takto narodila.“ řekla Arwen pobaveně a mimoděk si na uši sáhla. Nikdy ji nepřipadalo, že by je měla mírně do špičky. „Já se také zeptám, oslovil si mě Vznešená paní, to umíš tak dobře sindarsky? Pedig edhellen?“

„Ú-bedin edhellen. Čímž má sindarština končí, ale mám rád Tolkeinovy knihy. A ty mi říkej, že nejsi fanda.“ řekl s úsměvem.

„Opravdu moc ne, ale ten jazyk se mi líbí. Ale moc toho neumím, jen pár frází. Na jazyky nejsem dobrá, či spíše jsem úplně tupá, a tento jazyk se v běžném životě zase tak moc neužije.“ dodala se smíchem.

Pak si ještě chvilku povídali o tom, kdo kde pracuje a jak se mu v práci líbí a tak podobně. Jaromír řekl, že pracuje jako dělník v továrně a chvilku brblal nad tím, že jsou tam poněkud neutěšené pracovní vztahy. Arwen mu řekla, že u nich v práci je to podobné a že takové pocity má asi většina pracujících lidí. A že práce je daleko a není moc důvodů se o ní bavit uprostřed lesa na lovecké chatě. To Jaromír uznal a tak se hovor stočil jinam.

Lze se důvodně domnívat, že podobný rozhovor pak vedl i s Ridarellou, neboť znalost Italštiny není v našich končinách zrovna veliká a její přezdívka zní také poněkud exoticky.

Začalo se smrákat, vlastně se začalo smrákat docela rychle, jak už to v horách bývá, takže bylo potřeba připravit dřevo na oheň, ten rozdělat, nachystat jídlo k večeři a také pomyslet na nějakou tu kulturu, protože táborák bez muziky není úplný.

Ukázalo se, že posádka chaty sebou nemá nic, nicméně naše výprava nějaké malé nástroje měla. Marta vyndala flétnu a Valdemar krom harmoniky z krosny vytáhl altku. Ridarella normálně hraje na kytaru a zpívá, ale tentokrát sebou svůj instrument neměla. Ale hlas ano. Jenže nikdo neměl nic, z čeho by se dalo hrát, všichni spoléhali na to, že noty vezmou ostatní, a tak to už vypadalo, že moc kultury toho večera nebude. Arwen chvilku koukala na bezradné kamarády, chvilku váhala a pak sáhla do své krosny a k všeobecnému překvapení z ní vyndala tři notové sešity a se slovy „Já věděla, že se budou hodit“ je nabídla kamarádům. Ti se na ně vrhli a tak se při opékání buřtů (a chleba, jablek či sýru) přeci jenom hrálo a zpívalo. Ačkoli flétny nejsou zrovna typický nástroj k ohni, bylo to prima.

Večer pokračoval, bylo již velké šero a téměř tma. Malé děti již spali v podkroví chaty a zbytek osazenstva se oddával zábavě u ohně. Někdo si něco pekl, jiný přikládal dřevo do ohně, další vařili čaj či se oddávali kořováním ohnivě vody. Respektive různých druhů ohnivých vod, některých opravdu hodně oktanových.

Arwen mlčky seděla blízko u ohně, koukala do plamenů a její rovné, tmavé, rozpuštěné, vlasy jí splývaly přes ramena na záda. Nosí je takto rozpuštěné často, vlastně téměř pořád. Příbuzní ji často říkají, že to není v jejím věku vhodné, že si je má svázat nebo nějak jinak upravit. Ona však miluje svobodu a volnost a tak ji dopřává i svým vlasům. Málokdo by to řekl, ale již se jí blížila čtyřicítka. Ač bylo léto, měla na sobě fialovo-červený svetr. Se soby. Bílymi soby. Každý rok si jej do Jeseníků bere a většinou je potřebný. Je jí pořád chladno a ona má ráda teplo. Občas se jí někdo kvůli tomu svetru směje, že je spíše vánoční a na léto se nehodí. Dříve se snažila oponovat, ale teďka se jen usmívá a myslí si svoje. Tím většinou vezme posměváčkům vítr z plachet a má klid. Ten svetr pletla její mamka a dostala ho od ní před časem k vánocům.

Nyní nad něčím přemýšlela, což se dalo poznat podle přivřených očí s nepřítomným pohledem a pokrčeného čela. Když hodně přemýšlí, tak takto vypadá. Nad čím, to nikdo z ostatních nevěděl, neboť do hlavy ji nevidět nebylo. Přes to, jak se snaží působit drsně a nepřístupně je to docela citlivá duše, jak už to tak u vodnářů bývá.

Marta si k ní přisedla, chvíli mlčky seděla a pak se jí zeptala, jestli si chce také zahrát. Nejprve sebou cukla a když se myšlenkami plně vrátila na zemi, tak nabídku rázně odmítla.

„Proč? Hraješ přeci hezky, vždyť jsme spolu už hrály, u nás doma. A vidím na tobě, jak ti toužebně svítí oči.“

„Já vím, tenkrát to bylo fajn, ale byla to jiná situace. Slyšela jsi mě jen ty, tady je spousta dalších lidí. A já mám strach.“

„Spousta? Spousta vypadá jinak. Prosím tě, neměj strach, však je už asi nikdy neuvidíš a i kdyby, mají už trochu naváto, takže i když se ti něco nepovede, tak je to jedno. Měla bys to zkusit, obohatí tě to. Na, půjč si mou flétnu.“

„Jsi hodná, děkuji, ale raději ne.“

„Dělej jak myslíš“ řekla Marta, pokrčila rameny, položila nástroj na odkládací pařez, vzala si klacek a začala si opékat vuřta.

Oheň hořel klidně a sálal z něj žár. Nebýt toho, že občas docela silně kouřil, neboť do něj někdo hodil čerstvé větve, a vítr honil dým dokolečka kolem ohně, byla by to idylka. Nicméně v reálném světě toho dokonalého moc není, takže ten dým lidem poněkud ztrpčoval život, ale mělo to výhodu v tom, že zase byl klid od dotěrného hmyzu. Navíc, co by to bylo za táborák, kdyby se u něj neremcalo na kouř.

Arwen ještě nějakou dobu přemýšlela, dívala se střídavě do ohně a na hvězdy. A pak se nadechla, zvedla se a loudavě odešla k chatě. Tam se chvíli hrabala v své krosně a následně se vrátila zpět k ohni. Pak podívala na Martu, ta se koukla na ní a obě se usmály. Potom otevřela z krosny přinesené pouzdro a vybalila z ní svou hnědou Yamahu. Vzala si jeden ze sešitů a začala jím listovat. Nalistovala jednu konkrétní skladbu, kterou bezpečně znala, nadechla se a pustila se do hry. Nejprve byla hrozně nervózní a hrála trochu křečovitě, ale pak se uklidnila, získala svojí jistotu, roztáhla pomyslná křídla a moc si to užívala. Hrála pak ještě dlouho. Na střídačku s ostatními

případně za jejich doprovodu. A občas i na přání podle toho, co kdo v sešitech našel. Byl z toho nádherný večer a jí bylo báječně.

Toho večera se do Arwen kvůli svetrů pustil Valdemar, pošťuchoval ji, že do vánoc je ještě daleko a pak začal hrát Narodil se Kristus pán. Věděl dobře, že jí to dráždí a že jen těžko snáší hraní koledí během léta. Jenže tentokrát se nedala a kontrovala Rolničkami, byť hranými poněkud pomaleji než se sluší, protože si nebyla úplně jistá. Pak se všichni začali řehnit a večer plynul krásně dál.

Hovor tichl a hudba pomalu ustávala, až nakonec všichni jen koukali do ohně a bylo jim hezky. Když už někdo mluvil, tak jen tiše. O oheň se staral hlavně Valdemar s Daliborem, který se ovšem snažil poněkud ulevvat. Vzhledem k jeho věku je to však naprosto přirozené a pochopitelné, byť to není úplně správné. Jak nám říká klasická literatura: Kdo byl v pubertě jiný, necht' první hodí kamenem.

Přišel čas uložit se ke spánku. Byla sice možnost vyspat se v chatě, ale dalo by to hodně práce s úklidem a přeorganizováním spacáků a tak se parta dohodla, že přespí v altánku kousíček od chaty. Obě skupiny se rozloučili se, popřáli si dobré noci a pak se posádka chaty vydala na kutě a výprava se odebrala k altánku. Srazili k sobě tam umístěné stoly, roztahali na ně plachty a karimatky a připravili si spacáky. Pak se převlékli do věcí na spaní, každý dle zvyku a zkušeností, zalezli si do spacáků a postupně usnuli. Kolem šuměl les, bublal potok, bylo slyšet noční ptáky i divokou zvěř. Příroda nastavovala svojí vlídnou tvář, takže vítr foukal jen mírný a nepršelo.

Arwen však měla velmi neklidnou noc. Nebyla zvyklá na spaní venku. Vlastně to bylo její první spaní pod širákem. Detailisté a puntičkáři jistě namítnou, že spaní pod střechou altánu není spaní pod širákem, a technicky vzato budou mít pravdu, ale ona to brala jinak. Na spaní na loveckých chatách byla zvyklá, ale pod širákem to bylo další dnešní poprvé. Byla té noci snad tisíckrát vzhůru, dílem únavou a přetažením, dílem tím, co toho dne zažila, dílem proto, že Dalibor chrápal a Ridarella se vrtěla. „Hrozná parta.“ pomyslela si a otočila se na druhý bok. Během chvilky zase usnula. Aby toho nebylo málo, tak Arwen se v noci vrtí také, a důkladně, a k tomu navíc občas mluví ze spaní, ale této noci k tomu nedošlo, nebo to nikdo neviděl, a tak nikoho nerušila ani neděsila. On je to přeci jenom děsivý pohled na spícího člověka, který otevře oči a s nepřítomným pohledem začne něco nesrozumitelně říkat. Ne mumlat, ale říkat. Jen řečí, které nikdo nerozumí. Myšlenka na „Hroznou partu vrtících se individuů“ tak proletěla hlavou i všem ostatním, jen v různých časech, podle toho, jak kdo byl vzhůru při vrtění se těch ostatních.

Zatím však všichni spí, asi se jim zdá něco hezkého, nebo se jim nezdá nic, kdo ví. Někteří se ze spaní usmívají, jiní mají tváře neutrální. Když Arwen spí, tak se také usmívá, pokud nespí, přemýšlí nad uplynulým dnem. Myšlenky se jí divoce honí hlavou a ona má radost z toho, že si dodala odvahy a dokázala poprvé zahrát před lidmi. Těšilo ji, že se to lidem líbilo a měla úspěch. S trochou nadsázky se dá říci, že to byl její první koncert. Ne jenom hraní si doma, nebo cvičení, bylo to poprvé s lidmi. A byl to krásný pocit. Tak krásný, že zase blaženě usnula a měla chvilku velmi hezké barevné sny.

Ráno se probudili kolem sedmé hodiny, když se těm dříve probuzeným podařilo vzbudit i nezatrzelejší spáče a lenochy, tak sbalili věci na spaní do krosen, uklidili altán do původní podoby a začali připravovat snídaní. Měli před sebou pěkných pár kilometrů ne zcela jasnou cestou a tak bylo potřeba nabrat energii na tuto dlouhou cestu. A navíc, co se sní, to se nemusí tahat na zádech. A to je hodně ceněná vlastnost snědeného jídla. K snídani měli kořeněný lovecký sýr, část řízků od Valdemara, typicky smažených téměř do bezvědomí, chleby z různých krajů, nějakou zeleninu a ještě spoustu dalšího, že si až člověk říkal, kam se to do těch krosen vešlo a že se jim s tím chtělo tahat. Voda nabraná z potoka či pramene byla velmi chladná a lahodná. Pravděpodobně nebyla

úplně přesně podle hygienických předpisů, ale s tím si nikdo nedělal hlavu. Zkušenost všech pravila, že zdejší voda se dá bez problémů pít a jejich útroby s ní nemají problémy.

Po snídani se došli rozloučit s posádkou chaty, která ještě částečně spala, sbalili všechny svoje věci, a odpadky, a následně vyrazili směrem dolů, do Vernířovic. U Švagrova na chvíli zastavili, zavzpomínali na staré časy, kdy sem část z nich jezdila na tábory, zamáčkli pomyslnou slzu v oku při pohledu na to, jak to tam zřídili, vyřádili se na prolézačkách a hřišti vedle tábora a pak pokračovali do Vernířovic. Chvilku si pohrávali s myšlenkou zajít po létech do Sedmidvorů do Brněnky na limonádu, ale pak se rozhodli raději pokračovat dále a tak šlapali a šlapali údolím Merty až do Sobotína, kde změnil směr a vyrazili směrem k Maršíkovu.

Před Sobotínem je zlákala říčka, či spíše potok, a tak se rozhodli využít osvěžující vody a šli se vykoupat. Někdo jen po kolena, někdo po pás a někdo do vody skočil celý. Toho dne bylo již docela horko a tak přišlo osvěžení velmi vhod. Když se všichni vydovářeli, a posléze posilnili, tak vyrazili na další cestu.

Ukázalo se, že i klíšťata se ráda vydávají na cestu, ale Marta si toho na ní přisátého všimla včas a tak jí Arwen černého pasažera zbavila a ránu ošetřila. Dle své zvyku sebou totiž měla lékárničku. Nosí ji na delší výlety téměř vždy, pro všechny případy. Naštěstí z ní zatím potřebovala jen kyslíčnick na rány, pinzetu a náplasti. Zbytek věcí ještě potřebný nebyl a věrme tomu, že ani nikdy potřeba nebude.

Nad Maršíkovem se trochu ztratili, ale nakonec cestu zase našli a navíc se prošli po pastvinách. A také se najedli se vynikajících švestek, otrhaných přímo ze stromů okolo cesty po které původně ani jít neměli. A také nesmírně kyselých jablíček. Obojího bylo na stromech tolik, že těch pár utržených plodů nemohlo nikomu chybět, notabene, když se spousta ovoce válela na cestě, protože jej nikdo nesbíral. Na konci švestkové aleje byla ohrada, ve které byla bachyně se spoustou maličkých selátek. Kolik jich bylo se nedalo spočítat, byla pořád v pohybu a velmi zvědavě si prohlížela výpravu. Stejně, jako si výprava prohlížela je.

Další jejich kroky vedli po silnici do Velkých Losin na zastávku místní pacifické dráhy a protože to možná měli domluvené s prozřetelností, tak během asi deseti minut skutečně vlak přijel. Nasedli do něj a vyrazili do Šumperku a následně do Olomouce. Tam se jejich cesty rozdělili a každý pokračoval tam, kam potřeboval nebo kam chtěl. Domovenky, kdyby nějaké měly, by říkaly Troubky, Hranice, Přerov a Lhota.

Arwen došla ke svému autu, uložila krosnu na zadní sedadlo, sedla si za volant, nastartovala motor, vložila do přehrávače CDčko a po chvilce vyrazila vpřed. Druhý den ráno z ní bude opět odměřená paní učitelka, z Marty speciální pedagog, z Valdemara elektrotechnik, z Ridarely pracovnice zásilkového obchodu a z Dalibora, jakožto nejmladšího člena výpravy, student na prázdninách.

Za dva dny to dalo celkem deset hodin chůze, přes třicet dálkových kilometrů, kdo ví kolik výškových metrů a nespočet zážitků a vzpomínek. Po návratu domů to ve všech domácnostech vypadalo velmi podobně: Dekontaminace živočicha, jeho proměna v příslušníka homo sapiens, vyprání oblečení a vydatný odpočinek a spánek. A těšení se na další setkání a další putování nejenom jesenickou přírodou.